

EDITORIAL

Considerînd DIDACTICA o ramură a pedagogiei care își propune să studieze și să fundamenteze, pe baze științifice, analiza, proiectarea, desfășurarea și evaluarea procesului de învățămînt ca proces de instruire și educare, orice acțiune organizată sub acest generos impuls nu ne poate lăsa indiferenți.

Așa cum Jan Amos Comenius spunea în "Arta didactică": "Didactica este arta de a învăța pe alții bine", cu atît mai mult astăzi în plină reformă a educației și învățămîntului, ea trebuie să devină rațiunea de a fi a oricărui educator.

Didactica este teoria generală a învățămîntului. Ea studiază legile generale ale organizării și desfășurării proceselor de învățămînt, sarcinile și conținutul învățămîntului, particularitățile predării și învățării; principiile, metodele și formele de organizare ale procesului de învățămînt, arătînd ce trebuie să învețe elevul, cum și de ce. Marele nostru gînditor, Constantin Noica spunea: "De învățat înveți multe și de la toți. Dar profesor nu e decît cel care te învață să înveți".

De la începuturi, motivația dascărilor școlii a fost dorința de a împărtăși discipolilor din știința lor de carte. O nobilă profesiune! Din vremuri străvechi, știutorii de carte s-au detașat de cei mulți prin contribuția la actele didactice, culturale și spirituale ale neamului, la devenirea omului. Școala ca instituție a grupat de-a lungul timpului adepți dintre doritorii de învățătură sistematică, organizată pe o idee. Cu timpul, s-a conturat mai bine demersul educativ al școlii și cu atît mai mult în zilele noastre – formarea de capacități. Nici un popor din lume nu și-a permis să ignore cultura, civilizația, școala proprie. Dimpotrivă, le-au dezvoltat. Iar spiritualitatea românească, parte componentă a celei europene, are valori universale.

Și astăzi, fie că vrem, fie că nu, ca oameni ai școlii sîntem în atenție. Ochiul exigent al Educației, ochiul vigilent al Presei, ochii părinților, ai elevilor, ai comunității sînt îndreptați asupra noastră. Așa se explică probabil, "complexul" semnalat uneori de unii oameni ai școlii la apelurile repetate ale cerințelor reformei învățămîntului. Anvergura, densitatea și viteza ameițitoare de propagare a unei reformatoare iau prin surprindere pe mulți, dar nu pe toți. Datorită acestora, care au înțeles adevărata menire a școlii în perioadele de tranziție, Seminarul "DIDACTICA INTERNAȚIONAL" organizat anual în județul nostru de Inspectoratul Școlar Județean și Casa Corpului Didactic Caraș-Severin în parteneriat cu Universitatea „Eftimie Murgu” Reșița, sprijinite de Consiliul Județean Caraș-Severin în luna mai, a ajuns la cea de-a XX-a ediție.

Didactica în sine este o pregătire de acțiune; tot ceea ce îl învățăm pe copil n-are valoare decît în măsura în care cunoștinșele sînt puse în circuitul dinamic ce unește acțiunea cu satisfacerea unei nevoi sau cu dezlegarea unei probleme de adaptare.

Nu este nici un secret faptul că, pentru a organiza și desfășura un astfel de seminar internațional pe probleme de didactică modernă, este nevoie de multă energie, de timp, de bani și, mai ales, de oameni conștienți de nobila lor misiune. Dacă pînă acum, sub vremi, am reușit, se datorează tocmai oamenilor școlii, sponsorilor și nu în ultimul rînd prietenilor și colegilor din Austria, Anglia, Franța, Germania, Serbia, Ungaria, Italia, Spania, Suedia care ne-au fost parteneri în ale didacticii aproape an de an. Acum, cînd există deja o tradiție și continuitate, nu ne putem opri. Didactica presupune căutare, înnoire, în fiecare zi, cînd oficiem la catedră. Tradiția trebuie depășită pentru că ea există. Trebuie doar să rămînem înfrățiți în idealuri comune în cadrul didacticii și să oferim permanent alternative. Cei care astăzi ne mai dau bătaie de cap, spectatorii de la distanță, veșnic nemulțumiți, celor care nu le place nimic din ce este nou, dar demolează și nu pun ceva în loc, nu vin cu o ofertă, oricare ar fi ea, se vor convinge că didactica ne poate fi un ideal comun indiferent de o opțiune, fie ea și politică. Este timpul să uităm vremelnic interesele mici și pragmatice care conferă satisfacții lapidare și să reflectăm la faptul că o masă îmbelșugată trece, fie ea și stropită cu invidie, dar sufletul hrănit cu evlavie dă roade inestimabile. Mai ales acum cînd, în cadrul procesului de reformă a învățămîntului, o importanță deosebită se acordă formării formatorilor, didacticii îi revine preocuparea de a studia condițiile cele mai favorabile proceselor formative. Așadar, pînă una-alta, învățămîntul trebuie să-și împlinească menirea. Și să nu se uite idealul educațional. Totodată să ne amintim, sau să învățăm să ne raportăm la valorile naționale și universale; să-i învățăm și pe discipolii noștri să o facă, la rîndul lor. Numai astfel ne vom cunoaște înălțimea și vom avea propria identitate. Didactica ne este sprijin în acest sens. Iar dacă unui oarecare îi este "iertat" să nu prețuiască noblețea misiunii de educator, cu siguranță dascălului, nu-i este! El nu trebuie să-și permită absența din viața spirituală a lumii școlii, lăncezeala, negativismul. Fiindcă de la el așteptările sunt pe măsura misiunii, chiar dacă cerințele școlii ne copleșesc, chiar dacă societatea cere mult de la noi, sau tocmai de aceea! Iar dacă un dascăl nu poate să ofere urmașilor experiențe pozitive acumulate, gînduri frumoase, sacrificiu de timp și energie ca exemplu viitorimii, înseamnă că s-a risipit degeaba.

Didactica noastră însă, este un prilej cînd alergînd după licuriciul minunat al gîndului care luminează în întunericul banalității utilitare zilnice, devenim copii și adolescenți, și înțelegem că rațiunea de a fi ca dascăl este formarea de capacități prin acumularea de cunoștințe, dezvoltarea deprinderilor, abilităților și prin atitudine.

Prof. Tudor DEACONU
Directorul Casei Corpului Didactic
Caraș-Severin